

Αριθμός Απόφασης
Σ.Ε.Ε.Χ. /2020

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αποτελούμενο από τη Δικαστή [redacted], Πρωτοδίκη, την οποία όρισε ο Πρόεδρος του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Πρωτοδικείου και από τον Γραμματέα [redacted]

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 31-1-2020 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ :

Του εκκαλούντος – καθ' ου η αίτηση : Ν.Π.Δ.Δ. με την επωνυμία «ΤΑΜΕΙΟ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΩΝ ΚΑΙ ΔΑΝΕΙΩΝ» που εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, το οποίο παραστάθηκε δια της πληρεξουσίας του δικηγόρου Αρχοντούλας Μπαμπλή.

Της εφεσίβλητης – αιτούσας : [redacted] του Κωνσταντίνου, κατοίκου Αθηνών, η οποία παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου της δικηγόρου Εμμανουήλ Ρωμαίου.

Το εκκαλούν ζητεί να γίνει δεκτή η από 1-10-2018 έφεσή του κατά της υπ' αριθ. 4855/2018 απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών, που εκδόθηκε επί της από 10-5-2013 αίτησης της άνω εφεσίβλητης και κατατέθηκε στη Γραμματεία του προαναφερθέντος πρωτοδίκου Δικαστηρίου με αριθ. έκθεσης κατάθεσης 2289/10-5-2013, η δε παραπάνω έφεση κατατέθηκε στη Γραμματεία του άνω πρωτόδικου Δικαστηρίου με αριθμό καταθ. 82973/3423/2-10-2018, σε τούτο δε το Δικαστήριο αντίγραφο αυτής με αριθ. έκθεσης κατάθεσης 92633/4734/8-10-2018, προσδιορίστηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και γράφτηκε στο πινάκιο.

Κατά τη συζήτηση της έφεσης οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων, που παραστάθηκαν, όπως ανωτέρω αναφέρεται, ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης και στις προτάσεις που κατέθεσαν.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ**

1) Η κρινόμενη έφεση του εκκαλούντος κατά της υπ' αριθ. 4855/2018 οριστικής απόφασης του Ειρηνοδικείου Αθηνών, η οποία εκδόθηκε επί της από 10-5-2013 αίτησης της εφεσίβλητης με αριθ. έκθεσης κατάθεσης 2289/10-5-2013, κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, έχει ασκηθεί σύμφωνα με τις νόμιμες διατυπώσεις και είναι εμπρόθεσμη, εφόσον κανένας από τους διαδίκους δεν επικαλείται ούτε προκύπτει από κάποιο στοιχείο της δικογραφίας, ότι έλαβε χώρα επίδοση της εκκαλούμενης απόφασης, ενώ δεν παρήλθε διετία από τη δημοσίευσή της (άρθρα 495 παρ. 1, 2, 511, 513 παρ. 1 περ. β, 516 παρ. 1, 517, 518 παρ. 2 και 520 παρ. 1 ΚΠολΔ). Επομένως, φερόμενη νομίμως ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου, που είναι αρμόδιο για την εκδίκασή της (άρθρο 17Α ΚΠολΔ, το οποίο προστέθηκε με το άρθρο 3 παρ. 3 Ν. 3994/2011), χωρίς να απαιτείται η εκ μέρους του εκκαλούντος κατάθεση παραβόλου, σύμφωνα με το άρθρο 495 παρ. 3 ΚΠολΔ, διότι το εκκαλούν απολαμβάνει τα δικονομικά προνόμια και τις ατέλειες του Δημοσίου (άρθρο 28 παρ. 4 του Ν. 2579/1998), πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να εξεταστεί περαιτέρω ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της (άρθρο 533 του ΚΠολΔ), κατά την ίδια διαδικασία που δίκασε το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο.

II) Με την ένδικη αίτησή της, η αιτούσα (ήδη εφεσίβλητη), στρεφόμενη κατά του καθ' ου (ήδη εκκαλούντος), επικαλούμενη την έλλειψη της εμπορικής ιδιότητας και μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών της προς το καθ' ου ζητούσε να επικυρωθεί το περιλαμβανόμενο στην αίτηση σχέδιο διευθέτησης οφειλών, επικουρικά να διαταχθεί ρύθμιση των οφειλών του προς αυτό κατ' άρθρο 8 παρ. 1 και 2 του άνω νόμου καθώς και η εξαίρεση από τη ρευστοποίηση της κύριας κατοικίας του. Με την εκκαλούμενη απόφασή του, η οποία εκδόθηκε κατά την άνω αναφερόμενη διαδικασία, αντιμωλία των διαδίκων, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, έκρινε παραδεκτή και νόμιμη την αίτηση, και στη συνέχεια, έκανε αυτή δεκτή ως προς την ουσιαστική της βασιμότητα. Συγκεκριμένα, καθόρισε τις μηνιαίες καταβολές της αιτούσας προς το καθ' ου για 5 έτη στο ποσό των 200 ευρώ, διέταξε την εξαίρεση από την εκποίηση της κύριας κατοικίας της, καθορίζοντας το καταβλητέο συνολικό ποσό για τη διάσωση της κύριας κατοικίας της στο ποσό των 44.231,14 ευρώ, καταβλητέο με μηνιαίες καταβολές ύψους 122,86 ευρώ για χρονικό διάστημα 360 μηνών, που θα αρχίσουν να καταβάλλονται μέσα στο πρώτο πενήνήμερο κάθε μήνα, 5 έτη μετά τη συμπλήρωση της πενταετίας, εντόκως, χωρίς ανατοκισμό, με το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου με το κυμαινόμενο επιτόκιο που θα ισχύει κατά τον χρόνο αποπληρωμής, σύμφωνα με το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδας. Ήδη, κατά της εν λόγω απόφασης παραπονείται το εκκαλούν – καθ' ου η αίτηση, με την κρινόμενη έφεσή του για τους αναφερόμενους σε αυτή λόγους, που ανάγονται σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και σε κακή εκτίμηση των αποδείξεων. Με βάση τα ανωτέρω, ζητεί την εξαφάνιση της εκκαλούμενης απόφασης, ώστε να απορριφθεί η αίτηση της εφεσίβλητης.

III) Με τη διάταξη της παραγράφου 1 του άρθρου 1 του Ν. 3869/ 2010 ορίζεται ότι «φυσικά πρόσωπα που δεν έχουν πτωχευτική ικανότητα και έχουν περιέλθει, χωρίς δόλο, σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών τους (εφεξής οφειλέτες) δικαιούνται να υποβάλουν στο αρμόδιο δικαστήριο την αίτηση που προβλέπεται στην παράγραφο 1 του άρθρου 4 για τη ρύθμιση των οφειλών αυτών και απαλλαγή. Την ύπαρξη δόλου αποδεικνύει ο πιστωτής». Από τον συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 1 και 4 παρ. 1 του Ν. 3869/2010, προκύπτει ότι για το ορισμένο της αίτησης για την υπαγωγή στις ρυθμίσεις αυτού, αρκεί να αναφέρεται ότι ο οφειλέτης είναι φυσικό πρόσωπο στερούμενο πτωχευτικής

ικανότητας, ότι κατέβαλε προσπάθεια εξωδικαστικού συμβιβασμού, ο οποίος απέτυχε και ότι βρίσκεται σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του. Ακόμη στην αίτηση πρέπει να περιέχεται ακριβής περιγραφή της οικογενειακής και περιουσιακής κατάστασης του οφειλέτη, κατάσταση όλων των πιστωτών και των απαιτήσεών τους κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα και σχέδιο διευθέτησης των οφειλών. Τέλος, απαιτείται ορισμένο αίτημα, που είναι αυτό της ρύθμισης των χρεών του οφειλέτη, με σκοπό την απαλλαγή του, εφόσον, δε, επιθυμεί να εξαιρεθεί η κύρια κατοικία του, πρέπει να υποβάλλεται και σχετικό αίτημα (Κρητικός «Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων», εκδ. 2010, σελ. 64 επ.), χωρίς να απαιτείται να αναφέρονται οι λόγοι, για τους οποίους ο αιτών περιήλθε σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής του χρέους, η οικονομική κατάστασή του κατά το χρόνο ανάληψης του χρέους και οι μεταβολές που επήλθαν κατά το χρόνο μετά την ανάληψη του χρέους, ούτε ότι με τα οικονομικά μέσα που διέθετε κατά το χρόνο ανάληψης του χρέους μπορούσε να το εξυπηρετήσει, καθόσον τα ως άνω στοιχεία αποτελούν αντικείμενο απόδειξης, στο πλαίσιο και του ανακριτικού συστήματος, που εφαρμόζεται στην προκειμένη διαδικασία, κατά τις διατάξεις των άρθρων 744, 745 και 751 ΚΠολΔ (Βενιέρης-Κατσάς «Εφαρμογή του Ν. 3869/2010», σελ. 132, 137, ο.π. Κρητικός, σελ. 106). Όπως δε προκύπτει από την πρόβλεψη του τελευταίου εδαφίου της παρ. 1 του πιο πάνω άρθρου 1 του Ν. 3869/2010, σύμφωνα με την οποία την ύπαρξη του δόλου αποδεικνύει ο πιστωτής, το επιλαμβανόμενο της υπόθεσης δικαστήριο ερευνά την ύπαρξη του δόλου όχι αυτεπαγγέλτως, αλλά, όπως είναι αυτονόητο και γι' αυτό παραλείφθηκε στο νόμο, κατά πρόταση πιστωτή, ο οποίος πρέπει να προτείνει τον εν λόγω ισχυρισμό κατά τρόπο ορισμένο, ήτοι με σαφή έκθεση των γεγονότων που τον θεμελιώνουν (άρθρο 262 παρ. 1 ΚΠολΔ), και να τον αποδείξει (ΑΠ 156/2018, ΑΠ 65/2017, ΑΠ 153/2017, 286/2017, ΑΠ 951/2015, ΑΠ 1226/2014 ΝΟΜΟΣ). Στην προκειμένη περίπτωση, με το προεκτεθέν περιεχόμενο, η κρινόμενη αίτηση είναι αρκούντως ορισμένη, εφόσον περιέχει όλα τα απαιτούμενα, από το νόμο, στοιχεία για το ορισμένο αυτής (άρθρο 216 παρ. 1 ΚΠολΔ), σύμφωνα με τα ανωτέρω, απορριπτομένων των σχετικών ισχυρισμών του εκκαλούντος, προβαλλόμενων με τον τρίτο λόγο της έφεσης, ως αβασίμων, ελεγχόμενου, άλλωστε, τούτου και αυτεπαγγέλτως από το δευτεροβάθμιο Δικαστήριο (άρθρο 522 ΚΠολΔ).

IV) Μεταξύ των προϋποθέσεων που θέτει το άρθρο 1 παρ. 1 του Ν. 3869/2010, ώστε ένα φυσικό πρόσωπο να μπορεί να υπαχθεί στη ρύθμιση του

παραπάνω νόμου, είναι και η μόνιμη αδυναμία πληρωμών. Η προϋπόθεση αυτή αποτελείται από δύο στοιχεία, την αδυναμία πληρωμών και τη μονιμότητα αυτής. Η αδυναμία πληρωμών σημαίνει ότι εξωτερικεύεται η ανικανότητα του οφειλέτη να εξοφλήσει τους πιστωτές του. Πρόκειται, δηλαδή, για έλλειψη ρευστότητας ή ανεπάρκεια αυτής, τόσο από τα ίδια μέσα του οφειλέτη, όσο και από τα μέσα ρευστότητας τρίτων (χρηματοδοτών). Η ύπαρξη περιουσιακών στοιχείων ρευστοποιήσιμων, ικανών ακόμα και να οδηγήσουν σε πλήρη ικανοποίηση των πιστωτών, δεν είναι σε θέση να ανατρέψει τον χαρακτηρισμό της μόνιμης αδυναμίας πληρωμών. Σημασία έχει μόνο η ρευστότητα προς ικανοποίηση των απαιτήσεων των πιστωτών. Το δεύτερο στοιχείο της οικονομικής κατάστασης του οφειλέτη αφορά στη μονιμότητα της αδυναμίας πληρωμών. Η πρόσκαιρη οικονομική στενότητα, η παροδική/περιοδική αδυναμία πληρωμών, κάποιες μεταβατικές καταστάσεις, ακόμα και η απλή δυστροπία, δεν οδηγούν σε μόνιμη αδυναμία πληρωμών. Γι' αυτό και δεν αρκεί η επαπειλούμενη αδυναμία πληρωμών προκειμένου να ενταχθεί ο οφειλέτης στη διαδικασία του Ν. 3869/2010. Δεν υπάρχει χρονικό όριο για τη μονιμότητα, αλλά, κατά την κρίση του δικαστή και τα δικαστικά τεκμήρια, μπορεί να γίνει αντιληπτό τότε η αδυναμία αυτή είναι μόνιμη. Τέτοια μονιμότητα προκύπτει, πάντως, στην περίπτωση κατά την οποία ο οφειλέτης δεν δύναται να παρακολουθήσει το ληξιπρόθεσμο των χρεών του και να προβεί στη σχετικώς άμεση ικανοποίησή τους. Κατ' ουσίαν, η ανεργία του οφειλέτη ή η μείωση των εισοδημάτων, κατά τρόπο που δεν διαφαίνεται να αναστρέφεται συντόμως, αποτελούν στοιχείο μονιμότητας. Εν γένει, είναι μόνιμη η οικονομική κατάσταση του οφειλέτη, αν είναι στάσιμη και δεν βελτιώνεται ή δεν αναμένεται να βελτιωθεί, κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, προς διευκόλυνση της ροής χρημάτων και ικανοποίηση των πιστωτών και προς κάλυψη των βιοτικών του αναγκών. Είναι ένδειξη μονιμότητας αδυναμίας πληρωμών η στασιμότητα των εισοδημάτων του οφειλέτη και η απουσία προσδοκίας αύξησης των εισοδημάτων του στο μέλλον. Σημειωτέον ότι, η υπερχρέωση δεν ταυτίζεται με την έννοια της αδυναμίας πληρωμών, με αποτέλεσμα όποιος είναι υπερχρεωμένος να μην αντιμετωπίζεται αυτοδικαίως και ως πρόσωπο σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών. Σημασία έχει η αδυναμία του προσώπου να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις των δανειστών του και όχι η υπερχρέωσή του. Αυτό οφείλεται, άλλωστε, και στο γεγονός ότι το υπερχρεωμένο φυσικό πρόσωπο μπορεί σε κάποιες περιπτώσεις να

δύναται να ικανοποιεί τις υποχρεώσεις του προς τρίτους και έτσι να αποκλείεται η αδυναμία πληρωμών. Και αντιστρόφως, κάποιο πρόσωπο βρίσκεται σε αδυναμία πληρωμών και δικαιούται να υπαχθεί στον Νόμο, καθόσον δεν δύναται να ικανοποιήσει τους δανειστές του, ακόμα και στην περίπτωση κατά την οποία δεν είναι υπερχρεωμένος. Αποτέλεσμα των παραπάνω είναι ότι ο οφειλέτης μπορεί να βρίσκεται σε μόνιμη και γενική αδυναμία πληρωμών, ακόμη και αν οφείλει συνολικώς μικρά ποσά ή οφείλει μόνο μία απαίτηση (βλ. ΜΠρΝαξ 46/2017, ΜΠρΛαμ 101/2015, ΜΠρΚαβ 194/2015, ΜΠρΚορινθ 187/2014, ΜΠρΘεσ 402/2014 ΝΟΜΟΣ).

V) Σύμφωνα με την παραπάνω διάταξη, απαραίτητη προϋπόθεση για την υπαγωγή στο ρυθμιστικό πεδίο εφαρμογής του Ν. 3869/2010 είναι ο οφειλέτης να έχει περιέλθει, χωρίς δόλο, σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του. Ο Ν. 3869/2010 θεωρεί δεδομένη την έννοια του δόλου από τη γενική θεωρία του αστικού δικαίου. Στο πεδίο του τελευταίου ο δόλος, ως μορφή πταισίματος, προβλέπεται στη διάταξη του άρθρου 330 ΑΚ, με την οποία ορίζεται «ο οφειλέτης ενέχεται, αν δεν ορίστηκε κάτι άλλο, για κάθε αθέτηση της υποχρέωσής του από δόλο ή αμέλεια, δική του ή των νόμιμων αντιπροσώπων του. Αμέλεια υπάρχει όταν δεν καταβάλλεται η επιμέλεια που απαιτείται στις συναλλαγές». Η εν λόγω διάταξη θεσπίζει δύο μορφές πταισίματος, το δόλο και την αμέλεια. Ενώ, όμως, δίνει ορισμό της αμέλειας, τον προσδιορισμό του δόλου αφήνει στην επιστήμη και τη νομολογία. Η έννοια του δόλου, όπως γίνεται δεκτή και στο πεδίο του αστικού δικαίου, συμπίπτει με εκείνη του άρθρου 27 παρ. 1 ΠΚ, που ορίζει ότι «με δόλο (με πρόθεση) πράττει όποιος θέλει την παραγωγή των περιστατικών που κατά το νόμο απαρτίζουν την έννοια κάποιας αξιόποινης πράξης επίσης όποιος γνωρίζει ότι με την πράξη του ενδέχεται να παραχθούν αυτά τα περιστατικά και το αποδέχεται». Η τελευταία αυτή διάταξη διακρίνει το δόλο σε άμεσο και ενδεχόμενο. Ορίζει δε, ότι με άμεσο δόλο πράττει αυτός που «θέλει» την παραγωγή του εγκληματικού αποτελέσματος, καθώς και εκείνος που δεν επιδιώκει μεν αυτό, προβλέπει, όμως, ότι τούτο αποτελεί αναγκαία συνέπεια της πράξης του και, παρά ταύτα, δεν αφίσταται αυτής. Αντίθετα, με ενδεχόμενο δόλο πράττει εκείνος που προβλέπει το εγκληματικό αποτέλεσμα ως δυνατή συνέπεια της πράξης του και το «αποδέχεται». Η διάταξη αυτή ισχύει και για τις ενοχές άλλων κλάδων του ενοχικού δικαίου και έτσι αποκτά γενικότερη σημασία που ξεπερνά το πλαίσιο της ευθύνης από προϋφιστάμενη ενοχή. Περαιτέρω, από τη διατύπωση της παρ. 1 εδ. α του

άρθρου 1 του Ν. 3869/2010 προκύπτει, ότι το στοιχείο του δόλου αναφέρεται στην «περιέλευση» του οφειλέτη σε κατάσταση μόνιμης αδυναμίας πληρωμών. Επομένως, το στοιχείο του δόλου δύναται να συντρέχει τόσο κατά το χρόνο ανάληψης της οφειλής όσο και κατά το χρόνο μετά την ανάληψη της τελευταίας. Ο δόλος πρέπει να αντιμετωπίζεται κατά τον ίδιο τρόπο είτε είναι αρχικός είτε είναι μεταγενέστερος. Το κρίσιμο ζήτημα είναι το περιεχόμενο του δόλου και όχι ο χρόνος που αυτός εκδηλώθηκε. Στην περίπτωση της παρ. 1 του άρθρου 1 του Ν. 3869/2010, ο οφειλέτης ενεργεί δολίως όταν με τις πράξεις ή παραλείψεις του επιδιώκει την αδυναμία των πληρωμών του ή προβλέπει, ότι οδηγείται σε αδυναμία πληρωμών και δεν αλλάζει συμπεριφορά, αποδεχόμενος το αποτέλεσμα αυτό. Ειδικότερα, πρόκειται για τον οφειλέτη εκείνον, ο οποίος καρπούται οφέλη από την υπερχρέωσή του με την απόκτηση κινητών ή ακινήτων, πλην όμως είτε γνώριζε κατά την ανάληψη των χρεών, ότι είναι αμφίβολη η εξυπηρέτησή τους είτε από δική του υπαιτιότητα βρέθηκε μεταγενέστερα σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών. Συνεπώς, η εξαιτίας του δόλου μόνιμη αδυναμία του οφειλέτη δεν είναι αναγκαίο να εμφανιστεί μετά την ανάληψη του χρέους αλλά μπορεί να υπάρχει και κατά την ανάληψη αυτού, όταν δηλαδή ο οφειλέτης ήδη από την αρχή, αναλαμβάνοντας το χρέος, γνωρίζει ότι με βάση τα εισοδήματά του και τις εν γένει ανάγκες του δεν μπορεί να το εξυπηρετήσει. Περίπτωση ενδεχόμενου δόλου συντρέχει και όταν ο οφειλέτης συμφωνεί με ικανό αριθμό πιστωτικών ιδρυμάτων την απόλαυση μεγάλου αριθμού τραπεζικών προϊόντων, προβλέποντας ως ενδεχόμενο, ότι ο υπερδανεισμός του με βάση τις υφιστάμενες ή ευλόγως αναμενόμενες μελλοντικές οικονομικές του δυνατότητες, σε συνδυασμό με το ύψος των οφειλών του, θα τον οδηγήσει σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών και όμως αποδέχεται το αποτέλεσμα αυτό. Ειδικότερα, σε μία δανειακή σύμβαση υφίσταται κατ' ουσίαν αποδοχή από τον δανειολήπτη της προβλεπόμενης αδυναμίας του να αποπληρώσει το ειλημμένο δάνειο, όταν έχοντας γνώση της πρόδηλης αναντιστοιχίας των εισοδημάτων του προς τις οφειλές, την αποπληρωμή των οποίων με ίδια πρωτοβουλία αναλαμβάνει και σταθμίζοντας την διακινδύνευση των οικονομικών συμφερόντων, τόσο του ιδίου, όσο και του πιστωτή του, με το επιδιωκόμενο όφελος, το οποίο θα καρπωθεί, εφόσον πραγματοποιηθεί ο κίνδυνος, προβαίνει στη σύναψη της σχετικής δανειακής σύμβασης, επειδή κρίνει ότι η σκοπούμενη γι' αυτόν ωφέλεια από την χρήση των δανειακών κεφαλαίων σαφώς

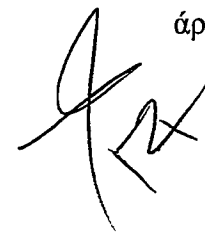
υπερέχει των συνεπειών που επαπειλούνται από την επέλευση του κινδύνου. Αξίωση πρόσθετων στοιχείων για τη συγκρότηση του δόλου στο πρόσωπο του οφειλέτη κατά την ανάληψη του χρέους, όπως είναι η εξαπάτηση των υπαλλήλων του πιστωτικού ιδρύματος ή η παράλειψη του πιστωτικού ιδρύματος να προβεί στις αναγκαίες έρευνες της πιστοληπτικής ικανότητας του δανειολήπτη, δεν ανταποκρίνεται στο πνεύμα του νόμου. Ο δόλος του οφειλέτη στη μόνιμη αδυναμία πληρωμής ληξιπρόθεσμων χρηματικών χρεών του περιορίζεται στην πρόθεσή του και μόνο, δηλαδή σε ένα υποκειμενικό στοιχείο, χωρίς να είναι ανάγκη προσθήκης και άλλων αντικειμενικών στοιχείων όπως είναι η εξαπάτηση των υπαλλήλων του πιστωτικού ιδρύματος και η παράλειψη, από την πλευρά των τελευταίων, να ενεργήσουν την αναγκαία έρευνα, πριν χορηγήσουν την πίστωση, της πιστοληπτικής ικανότητας του δανειολήπτη, πράγμα το οποίο, άλλωστε, δεν ανταποκρίνεται στο πνεύμα του νόμου (ΑΠ 156/2018, ΑΠ 65/2017, ΑΠ 153/2017, 286/2017, ΑΠ 951/2015, ΑΠ 1226/2014 ΝΟΜΟΣ).

VI) Στην προκειμένη περίπτωση, από την χωρίς όρκο κατάθεση της αιτούσας, που νομότυπα εξετάστηκε στο ακροατήριο του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου, η οποία περιέχεται στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης αυτού, τα έγγραφα που μετ' επικλήσεως προσκομίζονται από τους διαδίκους, και, παρά την ενδεχόμενη μνημόνευση ορισμένων μόνον εξ αυτών κατωτέρω, συνεκτιμώνται στο σύνολό τους χωρίς να παραλειφθεί κανένα και ειδικότερα και από εκείνα που απλώς προσκομίζονται στο δικαστήριο, χωρίς να γίνεται επίκληση τους - παραδεκτά, όπως προκύπτει από τα άρθρα 744 και 759 παράγραφος 3 ΚΠολΔ (Βαθρακοκοίλης, ΕρμΚΠολΔ, υπό άρθρον 759, αριθ. 5, ΑΠ 174/1987, ΕΛΛΔικ 29, 129) - και εκείνα που παραδεκτώς μετ' επικλήσεως προσκομίζονται το πρώτον ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου, κατ' άρθρο 765 ΚΠολΔ, από τα διδάγματα της κοινής πείρας και της λογικής, που λαμβάνονται υπόψη αυτεπαγγέλτως από το Δικαστήριο (άρθρο 336 παρ. 4 ΚΠολΔ), σε συνδυασμό και με την αυτεπάγγελτη έρευνα των γεγονότων (άρθρο 744 ΚΠολΔ), αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: η αιτούσα, γεννηθείσα το έτος 1972, διαζευγμένη από το έτος 2007, με ένα ενήλικο τέκνο, γεννημένο το έτος 1998, που φοιτεί στο 7^ο εξάμηνο σπουδών στο Πανεπιστήμιο Πειραιώς κατά τον Σεπτέμβριο του έτους 2019, στερείται της πτωχευτικής ικανότητας, εργάζεται ως δημόσιος υπάλληλος και ειδικότερα [redacted] με μεσοες μηνιαίες αποδοχές κατά τον χρόνο της συζήτησης στο πρωτοβάθμιο Δικαστήριο ποσού 1.220 ευρώ,

Σ.ο φύλλο της υπ. αριθ. 5913/2020 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Τμήμα Εφέσεων)

κατά τον τρέχοντα δε χρόνο ανερχόμενες στο ποσό των 1.023,62 ευρώ (βλ. από 13-1-2020 ανάλυση αποδοχών). Κατοικεί σε διαμέρισμα επιφανείας 61 τ.μ., που βρίσκεται στον τρίτο όροφο (υπό στοιχ. Γ2) πολυκατοικίας, κείμενης στη θέση [REDACTED] στη συνοικία Σεπόλια [REDACTED], επί της οδού [REDACTED] αριθ. [REDACTED], αντικειμενικής αξίας ποσού 52.841,25 ευρώ, του οποίου έχει την πλήρη και αποκλειστική κυριότητα. Επίσης, έχει στην κυριότητά της την υπό στοιχ. 13 αποθήκη επιφάνειας 4,79 τ.μ. αντικειμενικής αξίας 641,26 ευρώ και την υπό στοιχ. P-1 θέση στάθμευση αυτοκινήτου επιφάνειας 10,12 τ.μ. αντικειμενικής αξίας 1.806,42 ευρώ, ευρισκόμενα αμφότερα επί της άνω πολυκατοικίας. Περαιτέρω, αποδείχθηκε, ότι σε χρόνο προγενέστερο του έτους από την κατάθεση της ένδικης αίτησης, ήτοι κατά το έτος 2008, η αιτούσα είχε αναλάβει προς το καθ' ου η αίτηση - εκκαλούντα με την υπ' αριθ. 1/109612 σύμβαση στεγαστικού δανείου χρέος ποσού 151.068,77 ευρώ, που χορηγήθηκε για την αγορά της παραπάνω πρώτης κατοικίας, η δε οφειλή είναι εμπραγμάτως εξασφαλισμένη με εγγραφή υποθήκης επί του άνω ακινήτου. Η μηνιαία δόση κατά τον χρόνο της συζήτησης της αίτησης στο πρωτοβάθμιο Δικαστήριο ανερχόταν στο ποσό των 373,17 ευρώ, κατόπιν συμφωνίας μεταξύ των διαδίκων για καταβολή ποσοστού 50% της δόσης από τον 1ο/2012. Επιπλέον, όπως συνάγεται από τα προσκομιζόμενα από την αιτούσα εκκαθαριστικά σημειώματα και δηλώσεις φορολογίας εισοδήματος, το εισόδημα της αιτούσας ανερχόταν κατά το έτος 2008, οπότε προέβη στη σύναψη του επίδικου δανείου, στο ποσό των 18.043,30 ευρώ, ενώ κατά τον χρόνο κατάθεσης της ένδικης αίτησης, το έτος 2013, το ετήσιο εισόδημά της ανερχόταν στο ποσό των 14.519,10 ευρώ, κυμαινόμενο στα ίδια επίπεδα έως και τον χρόνο συζήτησης στο πρωτοβάθμιο Δικαστήριο. Επίσης, αποδείχθηκε ότι το ποσό που απαιτείται μηνιαίως για την κάλυψη των βιοτικών αναγκών της αιτούσας και του τέκνου της, ήτοι για διατροφή, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, ένδυση, υπόδηση, μετακίνηση, λειτουργικά έξοδα κατοικίας, επισκευή και συντήρηση οικιακού εξοπλισμού, είδη οικιακής κατανάλωσης και ατομικής φροντίδας, δαπάνες εστίασης κι εκπαίδευσης, κ.λπ., ανέρχεται στο ύψος των 1.000 ευρώ, το οποίο ανταποκρίνεται στην απαίτηση διατήρησης του ελάχιστου ορίου αξιοπρεπούς διαβίωσής τους (άρθρο 2 παρ. 1 Συντ.), λαμβανομένου, όμως, υπόψη και του ότι ο οφειλέτης, ο οποίος αιτείται την υπαγωγή του στις ευεργετικές ρυθμίσεις του Ν. 3869/2010, πρέπει, από την πλευρά του, να μειώσει τις δαπάνες του στις

απολύτως απαραίτητες για το προβλεπόμενο από τον νόμο χρονικό διάστημα των τριών έως πέντε ετών. Εξάλλου, προέκυψε, ότι η αιτούσα εξυπηρετούσε τις δανειακές της υποχρεώσεις, ωστόσο, ήδη έχει περιέλθει σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων οφειλών της, δεδομένου των μειώσεων των αποδοχών της αλλά και των προβλημάτων υγείας που αντιμετωπίζει. Είναι δε μόνιμη η οικονομική κατάσταση της αιτούσας, εφόσον αυτή είναι στάσιμη και δεν βελτιώνεται ενώ δεν αναμένεται να βελτιωθεί κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων, προς διευκόλυνση της ροής χρημάτων και προς ικανοποίηση του πιστωτή της και προς κάλυψη των βιοτικών της αναγκών, λαμβανομένων υπόψη των ιδιαίτερα δυσμενών οικονομικών συνθηκών που επικρατούν στη χώρα. Επιπλέον, αποδείχθηκε ότι η αιτούσα περιήλθε χωρίς δόλο σε μόνιμη αδυναμία πληρωμών, καθόσον ουδόλως προκύπτει ότι προέβλεψε ότι θα περιέλθει σε αυτή ως δυνατή συνέπεια της πράξης της και το αποδέχθηκε. Ήτοι, κατά τον χρόνο της σύναψης του δανείου αλλά και μεταγενέστερα αυτής, δεν προέβλεψε ως ενδεχόμενο, ότι ο υπερδανεισμός της, με βάση τις υφιστάμενες ή ευλόγως αναμενόμενες μελλοντικές οικονομικές της δυνατότητες, σε συνδυασμό με το ύψος των οφειλών της, θα την οδηγήσει σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών και σε κάθε περίπτωση δεν αποδέχθηκε το αποτέλεσμα αυτό, έστω και αν η μόνιμη πλέον αδυναμία της οφείλεται σε εσφαλμένες οικονομικές εκτιμήσεις. Ειδικότερα, αποδείχθηκε ότι η περιέλευση της αιτούσας σε μόνιμη αδυναμία πληρωμών οφείλεται σε έκτακτα, απρόβλεπτα και αιφνίδια περιστατικά στη ζωή της, καθόσον δεν μπορούσε να προβλέψει τη μείωση των αποδοχών της. Συντρέχουν, επομένως, στο πρόσωπο της αιτούσας οι προϋποθέσεις υπαγωγής του στη ρύθμιση του Ν. 3869/2010 και ειδικότερα σε αυτή των άρθρων 8 παρ. 2 και 9 παρ. 2 του Νόμου αυτού. Επομένως, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, που έκρινε ομοίως, ορθά τον νόμο ερμήνευσε και εφάρμοσε και ορθά εκτίμησε τις αποδείξεις, γι' αυτό πρέπει να απορριφθούν ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος της έφεσης. Πρέπει δε να σημειωθεί ότι όσον αφορά στο δεύτερο αίτημα τούτο πρέπει υποχρεωτικά να γίνει δεκτό από το Δικαστήριο, εφόσον η αξία της κατοικίας τούτης δεν υπερβαίνει, ως προελέχθη, το προβλεπόμενο από τις ισχύουσες διατάξεις όριο αφορολόγητης απόκτησης πρώτης κατοικίας, προσαυξημένο κατά 50%. Θα πρέπει, δηλαδή, να γίνει συνδυασμός των ρυθμίσεων του ως άνω Νόμου και, συγκεκριμένα, αυτής του άρθρου 8 παρ. 2 για μηνιαίες καταβολές επί πενταετία, όπως δέχθηκε και η εκκαλουμένη, και αυτής του άρθρου 9 παρ. 2 για μηνιαίες καταβολές μέχρι το συνολικό ποσό που ανέρχεται στο

6.ο φύλλο της υπ. αριθ. 5414/2020 αποφάσεως του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Τμήμα Εφέσεων)

80% της αντικειμενικής αξίας επί της ως άνω κατοικίας, προκειμένου να εξαιρεθεί αυτή από την εκποίηση, όπως ορθά το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο έκρινε.

Ακολούθως, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο δέχθηκε την ένδικη αίτηση, έστω και με εν μέρει διαφορετική αιτιολογία, η οποία αντικαθίσταται με την παρούσα, ορθώς το νόμο ερμήνευσε και εφάρμοσε κι ορθώς εκτίμησε τις αποδείξεις. Κατόπιν των ανωτέρω, πρέπει, κατ' άρθρο 534 ΚΠολΔ, να αντικατασταθεί μερικά η αιτιολογία της εκκαλουμένης με την παρούσα και να απορριφθεί η κρινόμενη έφεση στο σύνολό της. Δικαστικά έξοδα δεν θα επιβληθούν, σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 6 εδ. β του άρθρου 8 Ν. 3869/2010, η οποία τυγχάνει εφαρμογής και στη δευτεροβάθμια δίκη.

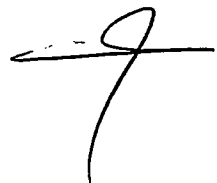
ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά την έφεση και **ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ** αυτήν κατ' ουσία.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και δημοσιεύτηκε στην Αθήνα, σε έκτακτη συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις15/4/2020, απόντων των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

